

Vergaderjaar 1983–1984

18 323

Verruiming van de regeling inzake voorlopige teruggaaf van belastingen en enige andere wijzigingen

C

NADER RAPPORT

Aan de Koningin

's-Gravenhage, 2 april 1984

Blijkens de mededeling van de Directeur van Uw Kabinet van 15 december 1983, nr. 81, machtigde Uwe Majesteit de Raad van State, zijn advies betreffende het bovenvermelde ontwerp rechtstreeks aan mij te doen toekomen. Dit advies, gedateerd 6 maart 1984, nr. W06.83.0663/06.4.09, moge ik U hierbij aanbieden.

1. De Raad van State acht het ter wille van de duidelijkheid wenselijk dat in onderdeel II van de memorie van toelichting bij de passage over de reeds bestaande afzonderlijke regelingen voor het verkrijgen van een vermindering van loonbelasting of een teruggaaf van dividendbelasting over het tijdvak waarin deze worden of zijn ingehouden, wordt vermeld dat het hierbij gaat om het bepaalde in artikel 30 van de Wet op de loonbelasting 1964, onderscheidenlijk artikel 10, tweede lid, van de Wet op de dividendbelasting 1965. Graag voldoe ik aan deze wens van de Raad. De desbetreffende passage in de memorie van toelichting heb ik in deze zin aangepast.

2. Bij de voorlopige teruggaaf in verband met achterwaartse verliescompensatie vraagt de Raad zich af of het niet gebruiken van het woord beschikking in de voorgestelde wettekst voldoende reden vormt om aan te nemen dat tegen een dergelijk

besluit van de inspecteur geen bezwaar kan worden gemaakt op de voet van artikel 23 van de Algemene wet inzake rijksbelastingen. De Raad is van mening dat in materiële zin een dergelijk besluit niet van een beschikking is te onderscheiden en dat de omstandigheid dat tegen een voorlopige aanslag geen rechtsmiddelen openstaan op zichzelf niet voldoende grond vormt om aan te nemen dat ten aanzien van een voorlopige teruggaaf hetzelfde geldt. Dit laatste standpunt van de Raad deel ik. De opvatting dat tegen een voorlopige teruggaaf geen bezwaar kan worden gemaakt, is evenwel niet gebaseerd op de omstandigheid dat tegen een voorlopige aanslag geen rechtsmiddelen openstaan. In artikel 23 van de Algemene wet inzake rijksbelastingen staat nauwkeurig omschreven in welke gevallen bezwaar kan worden gemaakt. Bezwaar tegen een beschikking is alleen mogelijk als het om een ingevolge enige bepaling van de belastingwet door de inspecteur genomen beschikking gaat. Hiervan is alleen sprake indien een dergelijk besluit in de belastingwet een beschikking wordt genoemd. Zoals de Raad opmerkt, wordt een besluit tot het verlenen van een voorlopige teruggaaf in de voorgestelde wettekst niet als beschikking aangeduid. Daarom is bezwaar en beroep tegen zo'n besluit

niet mogelijk. Naar mijn mening is bij een dergelijk besluit het bieden van rechtsmiddelen ook niet gewenst. Een voorlopige teruggaaf moet snel, na slechts een globale beoordeling, kunnen worden verleend en zal op korte termijn door een beschikking worden gevolgd. Tegen die beschikking kan bezwaar worden gemaakt en tegen de uitspraak van de inspecteur op zo'n bezwaar staat beroep bij de belastingrechter open. Zou een dergelijke rechtsingang ook al bij de voorlopige teruggaaf wordt gecreëerd, dan zou dit de vaststelling van de definitieve carry-backbeschikking in hoge mate kunnen vertragen.

3. Het komt de Raad voor dat de redactie van het voorgestelde vierde lid van artikel 52 van de Wet op de inkomstenbelasting 1964 en van het voorgestelde nieuwe tweede lid van artikel 15 van de Algemene wet inzake rijksbelastingen meer op elkaar dienen te worden afgestemd. In dit standpunt van de Raad heb ik aanleiding gevonden de redactie van het voorgestelde vierde lid van artikel 52 van de Wet op de inkomstenbelasting 1964 en de redactie van het voorgestelde vierde lid van artikel 21 van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969 aan te passen. De nieuwe redactie is zoveel mogelijk in overeenstemming gebracht met die van het

voorgestelde nieuwe tweede lid van artikel 15 van de Algemene wet inzake rijksbelastingen.

4. Bij de Raad is de vraag gerezen of bij een belastingplichtige die door de inspecteur is ontheven van de verplichting het uitgereikte aangiftebiljet in te leveren onder de voorwaarde dat hij wel een gedeelte of een ander biljet inlevert, als vaststaand kan worden aangenomen dat hij «de vereiste aangifte» als bedoeld in artikel 29 van de Algemene wet inzake rijksbelastingen, en/of de «bij de belastingwet voorziene aangifte», waarop de strafbepaling van artikel 8 van de genoemde wet het oog heeft, heeft gedaan. Deze vraag kan ik bevestigend beantwoorden. Een belastingplichtige die voor zijn aangifte gebruik wil maken van een biljet dat met tekstverwerkende apparatuur kan worden ingevuld, wordt alleen ontheven van zijn verplichting het daadwerkelijk uitgereikte biljet volledig in te leveren, indien hij gebruik maakt van het zogenaamde K-biljet. Op dit biljet komen alle onderdelen voor die in het uitgereikte biljet zijn opgenomen en bij de ondertekening verklaart de belastingplichtige op dezelfde wijze als bij de andere aangiftebiljetten de voor hem bestemde rubrieken van het biljet duidelijk, stellig en zonder voorbehoud te hebben ingevuld. Het verzoek om ontheffing van de inleverplicht kan in dit geval slechts worden gedaan door inlevering van het ingevulde K-biljet, zodat tot het moment waarop die ontheffing is verleend, de verplichting tot inlevering van het uitgereikte aangiftebiljet binnen de daarvoor gestelde termijn blijft bestaan. Overigens zij opgemerkt dat de door de Raad aangehaalde zinsneden uit de artikelen 29 en 68 van de Algemene wet inzake rijksbelastingen niet rechtstreeks betrekking hebben op het doen van aangifte met behulp van het uitgereikte biljet. Ook in gevallen waarin dit biljet niet of niet volledig is ingeleverd kan toch «de vereiste» of «de bij de belastingwet voorziene» aangifte zijn gedaan. Dit kan bij voorbeeld het geval zijn bij een belastingplichtige die het toegezonden biljet is kwijtgeraakt en alle gegevens verstrekt op een duplicaatbiljet of bij een belastingplichtige die na inlevering van zijn biljet naderhand nog eigener beweging een aanvulling indient.

5. De Raad acht het wenselijk de in onderdeel V van de memorie van toelichting bij artikel I, onderdeel B, genoemde mogelijkheid van een volgende voorlopige negatieve aanslag bij achterwaartse verliescompensatie met een voorbeeld te verduidelijken. Aan dit verzoek voldoe ik graag. In de memorie van toelichting heb ik op de desbetreffende plaats een voorbeeld opgenomen.

6. In de memorie van toelichting wordt bij artikel I, onderdeel F, gesteld dat de huidige wet niet voorziet in de mogelijkheid van het ambtshalve verlenen van teruggaaf bij belastingen die op aangifte zijn voldaan of tot een te hoog bedrag zijn ingehouden en afgedragen. Naar de mening van de Raad ware in dit verband melding te maken van de te dezen bij verschillende ministeriële resoluties getroffen regelingen met betrekking tot loonbelasting, premieheffing en omzetbelasting, waarbij het, naar het de Raad voorkomt, niet alleen gaat om in de belastingwet voorziene verminderingen, ontheffingen of teruggaven, zoals bedoeld in het geldende artikel 65 van de Algemene wet. In deze opmerking van de Raad heb ik aanleiding gevonden de memorie van toelichting aan te passen zo dat daarin nu wordt gewezen op de hier bedoelde resoluties.

7. De Raad merkt op dat in de memorie van toelichting bij artikel III, onderdeel B, sprake is van de Uitvoeringsbeschikking Algemene wet inzake rijksbelastingen waar kennelijk de Uitvoeringsbeschikking vennootschapsbelasting 1971 wordt bedoeld. In deze opmerking van de Raad heb ik aanleiding gevonden de memorie van toelichting dienovereenkomstig aan te passen.

Ik veroorloof mij U in overweging te geven, het hierbij gevoegde gewijzigde ontwerp van wet en de overeenkomstig het vorenstaande gewijzigde memorie van toelichting aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal te zenden.

De staatssecretaris van Financiën,
H. E. Koning